

BÉCSI POSTA



A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE

Új sorozat, X. évfolyam, 3. (75.) szám

Bécs, 2015 március

Dragomán György

Rakéta

A vendégek még meg se jöttek, de Karcsika már azt várta, hogy elmenjenek. Az volt az egészben a legjobb, igaz, nagyon kellett figyelni, hogy a vendégek mikor indulnak el, nem volt szabad se túl hamar se túl későn kimenni utánuk a nagyszobába, mert ha túl hamar ment, akkor még találkozott velük, és be kellett mutatkozni, meg el kellett mondani, hogy hány éves, és hogy milyen az iskola, és mi lesz ha nagy lesz, a néniktől puszt is kapott a bácsiktól meg barackot, és mind a kettőt egyformán utálta. Ha viszont túl későn ment, akkor már anya visszajött és kivitte a csészéket. Szóval akkor kellett elindulni, amikor már búcsúzkodni kezdtek, és elindultak kifelé a konyha meg az előszoba felé, viszont gyorsnak kellett lenni, hogy még ott találhassa az asztalon a sárga fajansz kávécsészéket, az aljukon a finom, édes kávémaradékkal, amit aztán gyorsan, hogy senki ne vegye észre megivott.

Mindig más volt, néha keserű és folyós, néha egészen édes, és sűrű, mint valami különös fekete méz, olyan, hogy az ujját is bele kellett dugja a csuporba. A kávé keserősége a felnőtté válás íze volt, Karcsika nagyon szerette.

A kávéfőzést is szerette nézni, a kávéfőző olyan volt mint egy kis úrhajó, alul a henger alakú víztartály, fölötte a kávétartó alul a kis alumíniumcsővel és benne a két szűrővel amik közé a kávé került, mindig ugyanannyi, két műanyag mérőkanálnyi, a kétoldalas fehér műanyag kanál nagyobbik felével kimérve. A kávéfőző tetejére a kúp alakú fémtető került, a görbe kis csővel, ezt az egészet egy nagy csavarral kellett lezárni, a csavar kicsit hegyes volt, szép fekete, olyan mint a frissen főtt kávé.

Anya éppen a tetőt csavarta volna fel a kávéfőzőre amikor csengettek. Karcsika tudta, hogy a vendégek lesznek azok, indult is volna már a szobájába, játszani a légókkal meg az ólomkatonákkal, amikor támadt egy nagyszerű ötlete. Olyan amitől sokkal több lesz a kávé, és sokkal finomabb is. Gyorsan levette a kávéfőző tetejét, aztán a felső szűrőt is, kinyitotta a pléhdobozt az örölt kávéval, kivette a műanyag kanalat, aztán betett még egy mérőkanálnyi kávé a kávétartóba, kicsit kipúpozódott, de a felső szűrővel Karcsika ügyesen lenyomta, aztán még egy kanállal rákanalazott, ezt már nagyon nehéz volt lenyomni, egy kevés kávé ki is szóródott az asztalra, de azért még éppen sikerült, pont időben, mert közben anya bekísérte a vendégeket a nagyszobába, és jött is már vissza a konyhába, hogy feltegye a kávé. Karcsikának épp csak annyi ideje maradt, hogy leseperje az asztalról a földre a kiszóródott kávé, aztán ment is már be a szobájába, vissza a játékaihoz.

A tartalomról:

MEGHÍVÓ:

Dragomán György és Szabó T. Anna - szerzői estje. Április 12., 17:30

(3. oldal)

Ez a lány egyszerre tanulja a szerelmet és a szabadságot"
Dragomán Györggyel
Király Levente beszélget

(4.-5. oldal)

SZABÓ T. ANNA

Kerített tér

A hitről szól Szabó T. Anna Kerített tér című új verseskötete

(6. oldal)

GYERMEKEK OLDALA:

MÓZES HUBA

Tavaszi élé (versek)

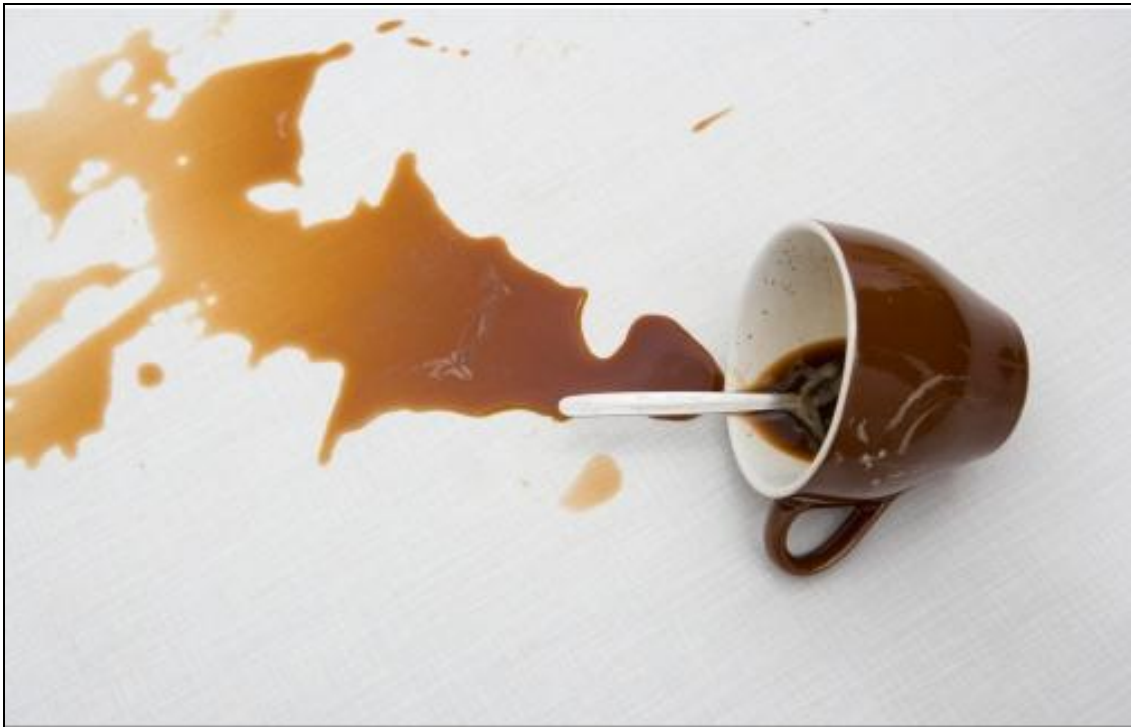
(7. oldal)

FIGYELŐ:

**kiállítások,
impresszum**

(8. oldal)

Nem sokáig kellett várni, Karcsika nemsokára meghallotta a kávéfőző szürcsölő hörgését, olyan volt mint máskor, de nem egészen. Valahogy mintha haragosabban szólt volna. Amikor Karcsika kisebb volt, félt is ettől a hangtól, olyan volt, mintha egy sárkány morgott volna valahol a falon túl, vagy az ágy alatt, reggelenként sokszor erre a hangra ébredt, és elképzelte, hogy egy nagy zöldpikkelyes sárkány fújja a tüzet kint a konyhában. Vagyis nem a tüzet, hanem a kávé. Amikor egész kicsi volt, apa azt mesélte, hogy a kávé igazából a sárkányláng kormából van. Persze tudta, hogy nincsen a konyhában semmiféle sárkány, de akkor is, jó játék volt ezen gondolkodni. De a sárkány most a szokásosnál is haragosabbnak tűnt. Hát persze, gondolta Karcsika, hiszen a sokkal több kávé sokkal nehezebb lehet kifűjni. De azért sikerülni, fog ebben biztos volt, várta is, hogy az a szörcsögés üteme felgyorsuljon, hogy aztán hangosan hangosan kifolyjon a kávé. De nem folyt. Hanem csend lett. Nagyon nagy csend.



Nem telt el nagyon sok idő, Karcsika mégis úgy érezte, mintha legalább egy negyedóra telt volna el, vagy még annál is több, két vagy három rajzfilmnyi idő, és akkor meghallotta, hogy apa azt mondja hangosan bent a nagyszobában, hogy szívem nézd már meg, hogy mi van azzal a kávéval, és hallotta, hogy anya elindul a konyha fele, és nem bírta ki neki is muszáj volt kimenni. Pont egyszerre értek oda anyával egyszerre menetek be a konyhába, a kávéfőző ott volt a gázon, kéken nyaldosták az alját a lángok, és úgy remegett mintha fázott volna, hallatszott, hogy az alja oda-oda koccan a platninak. Karcsika hallotta, hogy anya azt kiálltja, úristen fel fog robbanni!, és tényleg a kávéfőző megmozdult, horkant egyet, aztán remegni kezdett, de annyira, hogy felborította nyeles ibriket amibe a kész kávé szokott belefolyni, aztán mintha kék lángok csaptak volna ki az aljából, kék lángok és dübörgés, emelkedni kezdett, sőt, repült, gyorsan-gyorsan, fel egészen a plafonig, közben pörgött a tengelye körül, aztán egyszerre ömleni kezdett a csövéből a gőz és a kávé, frissen feketén spriccelt mindenfele, főleg a fehér falra, a konyhát megtöltötte a kávé illata, Karcsika elképzelte, hogy a plafon egészen fekete lesz a sok kávéból, olyan fekete mint az űr, a kávéfőző meg elszáll, mesze, bele a kávészagú végtelenbe.

(Ez egy régi tárca, gyerekoromban kávéfoltos volt a konyhában a plafon, egy felrobbant kávéfőző miatt, nyilván az ihlette.)

(forrás: gyorgydragoman.com)

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság áprilisi rendezvényére

Dragomán György regényíró
és

Szabó T. Anna költő

Szerzői est

2015. április 12.-én, a hónap második vasárnapján, d.u. 17:30 órakor

Az előadás helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15



Dragomán György honlapjáról: 1973-ban születtem, több mint húsz éve élek Magyarországon, szülővárosomat, Marosvásárhelyt 1988-ban hagytam el, azóta kétszer voltam Erdélyben, napokig nem tudtam aludni a honvágytól, nem mentem többet, lassan megszoktam az ittlétet, Budapest lett az otthonom. 2005 nyarára telt el annyi idő, hogy úgy éreztem, újra elmehetek, szép és felszabadító élmény volt, egy idegen város, ahol minden utcát ismerek.

A kivándorlás után négy évig Szombathelyen éltem, ott jártam gimnáziumba és ott ismertem meg a feleségemet, Szabó T. Annát. Fiatalon, huszonekét évesen nősültem, Annával írásokkal udvaroltunk egymásnak, ő mindennap írt nekem egy verset, én mindennap írtam neki egy novellát, tizenhat évesek voltunk akkor, azóta

annyi változott, hogy született két fiam, Gábor és Pál, most már nekik is lehet írni verset meg mesét.

Írni tizenhárom évesen kezdtem, egy képet láttam meg, olyan tisztán és plasztikusan, hogy úgy éreztem, le kell írnom. Azóta is ezzel kísérletezem, elég korán elhatároztam, hogy regényt akarok írni, tíz évig tartott, amíg rájöttem, hogy is kell azt csinálni. Az ELTE-re jártam, angol és filozófia szakra (közben tagja voltam az Eötvös József Collegiumnak és Láthatatlan Kollégista is voltam). Végül a filozófiát három év után, amikor rájöttem, mekkora munka egy regény, abbahagytam. Az angolt azért elvégeztem, sőt a három éves PhD képzést is, közben öt éven át írtam, ez volt A pusztítás könyve. 2002-ben jelent meg, abban az évben, amikor a nagyobbik fiam született.

Ez a szép hagyomány 2005-ben folytatódott, megjelent a második regényem, A fehér király, és megszületett a kisebbik fiam.

Írásaim jelentek meg a Holmiban, a Mozgó Világban, a Jelenkorban, az ÉS-ben, az Alföldben, a Népszabadságban és a Kritikában.

A pusztítás könyvéért 2003-ban Bródy díjat kaptam, 2003-ban Soros ösztöndíjas voltam, és megkaptam a Mozgó Világ nívódíját. A fehér királyért 2005-ben Déry Tibor jutalmat kaptam, 2006-ban Márai Sándor díjat és Artisjus ösztöndíjat. 2007-ben József Attila díjat kaptam. 2008-ban Márciusi Ifjak díjat kaptam, elnyertem a Litera.hu Litera díját, másodszer is megkaptam a Mozgó Világ prózai nívódíját, és a Budapesti Román Kulturális Intézet Kultúra díját. A fehér király 2008-ban megjelent németül, angolul, norvégul, finnül, dánul, hollandul, románul, csehül, horvátul, szerbül, szlovákul és világszerte harminc nyelven fog megjelenni.

Ha nem írok, akkor többnyire fordítok (legutóbb megjelent fordításom Samuel Beckett Watt című regénye), honlapokat szerkesztek, vagy filmkritikákat írok. Pihenésképpen főzni szoktam.

Legutóbbi regénye, a *Máglya*, 2014-ben jelent meg. (szerk. megj.)

"Ez a lány egyszerre tanulja a szerelmet és a szabadságot"

Dragomán Györggyel Király Levente beszélget (részletek; forrás: gyorgydragoman.com)

-- *A fehér király című regényed egyedülállóan sikeres lett a mai magyar irodalomban, ha jól számolom, már harminc fölött van azon nyelvek száma, melyekre lefordították. Mivel elég rég jelent meg, nyilván te is messzebből látsz rá: mi lehetett a siker oka azon kívül, hogy fantasztikusan jó?*

-- Mostanában át kellett rendezni a dolgozószobámat, úgyhogy végre egymás mellé került A fehér király majdnem az összes kiadása, megtelt vele egy egész polc. Akkor jöttem rá, hogy milyen hatalmas dolog is ez, hogy a világon szinte mindenhol olvasható a regényem. Nem hiszem, hogy volna titka a sikernek, egyszerűen csak nagyon pontosan elkaptam egy örült korszak hangulatát, és ebből egy izgalmas könyvet tudtam írni, ami képes volt olyanokat is magába szippantani, akik időben és térben is távol vannak ettől a világtól. Nagyon sokan szeretik rajongásig ezt a könyvet, rengeteg ismeretlen ember dolgozott önzetlenül azért, hogy ilyen világsiker legyen.

-- *Az elmúlt években sok helyen jártál, sokfelé utaztál – mesélj ezekről az eseményekről, programokról, minél bővebben: hol jártál, mi volt a legmesszebbi pont, ahová eljutottál, melyek voltak a legemlékezetesebb, legijesztőbb, felkavaróbb, csodálatosabb... satöbbi, kalandok, események?*

-- Nem is tudom, hol kezdjem. Felléphettem a legnagyobb müncheni színházban Herta Müller beszélgetőpartnereként, aztán a Nobel utáni első berlini fellépésén az én köszöntő levelemet olvasták fel neki a szervezők. New Yorkban a város talán legfontosabb irodalmi szentélyében, a Paris Review szerkesztőségében volt A fehér király launch partyja, előtte egy vacsorán egy asztalnál ültem Rushdie-val, Ecoval, McEwannel. Olvastam fel svájci patinás fürdőhelyen, osztrák szőlőhegyen, a prágai metró szervizalagútjában, Koppenhága legszebb könyvtárában, aztán indián sírdombok között, sőt, egyszer egy dél-koreai skanzenben is, műanyag tehennel körülvéve. A Jan Michalski díj átadásakor Lausanne-ban egy hatalmas több száz férőhelyes sátrat építettek egy kertben csakis erre az alkalomra, ott zajlott a díjátadó és a fogadás. Belgiumban csokiból csináltak egy másolatot a könyvről, aztán egy performansz keretében széttörték és megették. Madridban a szállodám ablakából néztem végig

egy hatalmas tüntetést, ami kapóra jött, ugyanis éppen azért laktam ott, mert arra kértek, hogy írjak a városról egy novellát.

-- *Annak ellenére, hogy nagy nemzetközi sikert értél el, viszonylag visszahúzódozó életet élsz: nem publikálsz cikkeket, ritkán szólalsz meg, a Tankcsapdával szólva: nem „veled van tele a sajtó”. Ezt tudatosan alakítottad így, vagy csak így alakult?*

-- Nagyon keményen dolgoztam az elmúlt években, több könyvön is párhuzamosan. A Máglya az első, ami elkészült, de van még egy másik regény, meg persze novelláskötetek és gyerekkönyvek. Emellett, és a rengeteg utazás miatt, nem sok időm volt csak úgy újságot írni, de amúgy is ritkán tenném, mert azt gondolom, olyat érdemes csak írni, amit öt vagy tíz év múlva is érdekes. Regényíró vagyok, hosszú távban gondolkodom, nem feltétlenül az én dolgom a napi hírekre reagálni. De azért előfordul néha, bár inkább csak felkérésre. Írtam publicisztikát a New York Timesban, a Le Monde-ban, a Neue Zürcher Zeitungban, a Die Zeitban.

-- *A fehér király elbeszélője egy kisfiú, új könyved, a Máglya narrátora pedig egy kislány. Miért váltottál nemet?*

-- A fehér király írása közben meghallottam még két másik hangot, és gyorsan rájöttem, hogy az egyik egy lányé. Egyszerűen máshogy látott, máshogy vette a levegőt és más dolgok érdekelték. Ahogy elkezdtem ezen a hangon írni, egyre jobban megismertem Emmát, és a nagymamáját. Ahogy a varázslat átjárta a világukat, megértettem, hogy ez egy másféle regény lesz. Emma éppen kamaszodni kezd, roppant terhek nehezedenek rá, de nagyon erős lány, tele kamaszos vadsággal. Én is egyszerre éltem át a rendszerváltást és az első nagy szerelmet, megtévezve az otthonom elvesztésének gyászával. Ez a szorongós-euforikus élmény lett a regény érzelmi magja. A kamaszkor folyamatos katarzisközeli állapot, ezt az élményt akartam megragadni. Ez a lány egyszerre tanulja a szerelmet és a szabadságot. Tájfutó, mint az anyja volt, és festő, mint az apja, és közben a nagymamája magától értetődő természetességgel avatja be a boszorkányságba, a nagyapja szelleme meg úgy lesz a legjobb titkos barátja, hogy igazából soha nem ismerhette.

.....
 -- *A fehér király a diktatúra idejében játszódik, a Máglya pedig közvetlenül a diktatúra bukása után. Érdekes, hogy a Máglyában nyoma sincs a felszabadultságnak, a megkönnyebbülésnek – jól érzem?*

-- Én nem látom ilyen sötéten. Itt mindenki érzi már a bőrén a szabadságot, de hát ezek a dolgok nem varázsütésre történnek. A regény valóban azután kezdődik, hogy a diktátort föbe lötték. De ez a világ nem egészen azonos Erdéllyel, valamivel vadabb és fiktívebb világ az igazánál. Inkább azt mondanám, a könyv ugyanott játszódik, ahol A fehér király. És természetesen attól, hogy a diktatúra egy véres forradalomban megbukott, még egyáltalán nem oldódik meg egycsapásra minden. Először is a szereplők számára korántsem biztos, hogy a forradalom valóban végérvényesen győzött, és a hirtelen jött szabadság arra is rákényszerít mindenkit, hogy szembenézzen a múlttal és a saját szerepével, és egyben a diktatúra működésének mechanizmusával is. A Máglya világában ráadásul még a forradalom áldozatainak holttesteit is ellopták, már ebből is látszik, hogy minden lezáratlan, és a regény cselekményét felölelő kilenc hónap alatt nagyon izgalmasan kavarnak az események. Emma ebbe a világba csöppen bele, és minden erejére szüksége lesz, hogy rendbe tegye maga és mások számára ezeket az ügyeket. Ráadásul úgy, hogy ő igazából egy kamasz lány, aki normálisan akar élni, ki akar szabadulni szülei elvesztésének a gyászából, szerelemes akar lenni és élvezni azt, ami még hátravan a gyerekkorából.

-- *Ha jól értelmezem, több, a forradalom idején és utána, a magyarelles zavargások idejében játszódó motívumot használ, megváltoztatva, időrendben összesűrítve. Teljesen fikció a cselekmény, vagy igenis minden így történt?*

-- Ahogy a helyszín nem konkrét, úgy az események sem azok. Ez nem egy szigorúan vett történelmi regény, ahogy A fehér király volt az. A diktatúra megszűnése utáni egyszerre euforikus és nyomasztó, veszélyes és csodálatos időszak lehető legpontosabb, de azért varázslatosan kidolgozott érzelmi lenyomatát akartam megírni, úgy, hogy közben azért végig nagyon is tudatában voltam annak, hogy mi történt Marosvásárhelyen, a szülővárosomban, a forradalom után és az utána következő évek alatt. Tehát a marosvásárhelyi események meg a román bányászjárások nyilván benne vannak a könyvben, de egy kicsit benne van a jugoszláv polgárháború is. Ezek a dolgok amúgy is folyamatosan történnek, bennünk is, merthogy a

múlttal való szembenézés folyamata máig nem zárult le, és körülöttünk is, mert itt Közép-Kelet-Európában folyamatosan zajlanak a kis és nagy forradalmak.

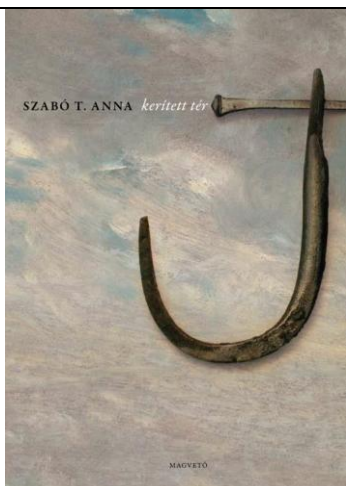
-- *Több erdélyi magyarral beszélgetve szóba került a szabadság kérdése, és sokan mondták, hogy Romániában azért nem lehet újra diktatúrát bevezetni, mert ott több százan haltak meg a szabadságért, ellenben Magyarországgal, ahol vértelen volt az átalakulás. Te egyetértesz ezzel?*

-- Diktatúrát sajnos mindig és mindenhol be lehet vezetni. Ezzel kapcsolatban senkinek ne legyenek illúziói, elég csak végiggondolni a huszadik század történelmét. A szabadság rettenetesen törekeny, nekem soha nem lesz evidens, hogy most is egy szabad országban élünk, nem szabad elfejteni, hogy a világ nagyobbik fele elnyomó rendszerekből áll. Bármikor bárhol lehet diktatúra. A szabadság, a szabadság megélése, és a szabadságért folytatott harc a lényege a regényemnek. A nagy forradalmi tömegjelenetek, amiket leírok, ugyanúgy erről szólnak, mint azok az intim pillanatok, amikor mondjuk Emma rajzolás közben rájön, hogy azt tehet rá a papírra, amit csak akar, ezután már csak a saját belső elvárásainak kell megfelelnie.

-- *A kislány főhős nagymamája boszorkányos személyiség, sokat tud a mágiáról, és egyáltalán, a könyvet át- meg átszövi a mágikus praxis gyakorlata – ez a mágia csak az irodalom világában, az úgynevezett mágikus-realizmusban létezik, vagy máshol is?*

-- Nekem mindig is varázslatos volt a valóság, de ha írok, akkor aztán végképp kitágulnak a határok. A nagymama a diktatúra alatt egy rituális világba menekül, így hoz létre valamifajta belső szabadságot a diktatúra már-már babonásan zárt rendszerében. A diktatúra is arról szól, hogy az ideológia manipulálni akarja a valóságot, a mágia pedig olyan erő, ami ennek ellentarthat. Emma és a nagymamája varázsolnak liszttel és hóval, kenyérral és tűzzel, gölemet gyúrnak sárból, de a legnagyobb és legnehezebb varázslat nem ez, hanem a megbocsátás. A múlt tele van gyilkossággal, hazugsággal és árulással, ezek mind jóvátehetetlen bűnök, örökre megbéklyóznak és magukba zárnak. Kiszabadulhatnánk, de visszük magunkkal a saját börtönünket. Emma ezt próbálja megérteni, és ebből próbál kitörni, és ha sikerül neki, akkor még az is lehet, hogy valóban tud varázsolni. Olyan erős, hogy talán még arra is képes, hogy egyedül tegye helyre a kizökent időt.

A hitről szól Szabó T. Anna Kerített tér című új verseskötete



Kosztolányi-rap

Számadás, zanza

Elég volt ebből a kushadásból:
nem élhetsz máshogy és nem élhetsz máshol,
nézz a kínra és nézz a vérre,
mondd ki végül, mondd ki végre,

ordítsd bele a semmibe:
a szenvedőkön nem segíthet semmi se,
de te menj közéjük, és nyisd ki a szemed:
milyen sokan vannak az elégedetlenek,

és vakok akik azt hiszik, hogy van kiút,
mert végül a kőből mindenkinek kijut,
ne sunnyogj, ne bújkálj, mert nincs hova,
senkinek se végleges az otthona,

és számlálhatod fukaron a perceket,
az élet ócska kabaréja elpereg,
a kaja, a pia, a pénz meg a nő,
minden, ami izgalmas és minden ami menő,

nem gyönyör, csak csömör, mi haláلودig gyötör,
csak az a szabad itt, aki nem hatol és nem ötöl,
de kimondja bátran, hogy milyen nagy gáz van,
és sátorban lakik, nem várban, nem házban,

mert ő csak a szabad, és ő csak a hős,
aki leszámolt már mindennel, csak ő az erős,
még akkor is, ha nincsen már ereje másra,
csak egy utolsó, egy legutolsó elszámolásra.

Kerített tér címmel jelent meg Szabó T. Anna új verseskötete 2014 júniusában a Magvető Kiadónál. "Előző kötetemben, a Villanyban a csodát kerestem, a csodát próbáltam megtartani. A Kerített tér viszont a hitről szól. Nem feltétlenül istenhitről – arról is –, hanem a létről, arról, hogy létezem, létezőnk-e valójában, hihetünk-e a saját szemünknek" – fogalmazott költőnk a 85. Ünnepi Könyvhétre kiadott könyvéről az MTI-nek.

A költőnk új munkája 77 költeményt tartalmaz. A hat ciklusba rendezett kötet borítóján a brit romantikus tájképfestő, John Constable egyik festményének részlete látható: a felhős égbolt, amelyre a könyvtervező egy ácsszeget és egy húsakasztó kampót tett. Az erőteljes szimbólumot a hátsó borítón olvasható költemény oldja fel.

"Pintér József, aki korábbi köteteim borítóját is tervezte, tökéletesen ráérez a könyv lényegére: arra a pillanatra, amikor a testi kinnal szembesülve a legerősebb hit is meginog. A Villany című könyvemnél napfényt tett a borítóra, mert ez volt a lényeg: a mesterséges fény és a napfény közötti különbség" – mondta a József Attila-díjas írónk.

"Úgy tizenöt évvel ezelőtt, intenzív Descartes-olvasás után, volt egy erőteljes, az egész életemet meghatározó álmom, ami arról szólt, hogy a világ örültek háza, és semmi sem igaz benne, minden megtévesztés. A saját létem is megkérdőjeleződött bennem. A Kerített térben erősen foglalkoztatott a megtévesztés és a valóság viszonya" – mesélte.

A kötet nyitó verse, a Szemben, amelynek megírásakor úgy érezte, mintha Weöres Sándor vezette volna a tollát, a tükörképpel foglalkozik. "Ha az ember tükörbe néz, rögtön kérdésessé válik az integritása, ő néz a tükörbe, vagy fordítva történik?"

Szabó T. Anna első, 1998-ban megjelent Nehézkedés című könyvét öt verseskötet követte, amelyek egymásból építkeznek. "Most jöttem rá, hogy előző kötetem, a Villany első verse és a Kerített tér első verse szorosan összefügg egymással, sőt, még egy cím is ismétlődik. Ez nem szándékos, hanem a látásmódomból fakad, ugyanazonokon az alapproblémákon gondolkodom. Állandó vitában állok magammal: igent mondok és nemet mondok, provokálom magam."

A fent és a lent paradoxona jelentkezik a Foncsor című költeményben, amelyet ugyancsak személyes élmény ihletett. "Egy tavon kajakoztunk édesapámmal, amikor a tükörsíma vízre néztem, és egy pillanat alatt megbillent a valóság: egyszerre ugyanaz volt fent és lent, megszedültem. Akaratlanul is lefele akartam fordulni. A vers arról szól, hogy felfele kell nézni, mert a többi megtévesztés. A nemet mondás mindig lefele ránt, és ha elveszíted az egyensúlyt, le fogsz zuhanni. Ezek az álmok, élmények nagyon mélyen élnek bennem, innen kerülnek be a motívumok a kötetekbe újra meg újra" – árulta el.

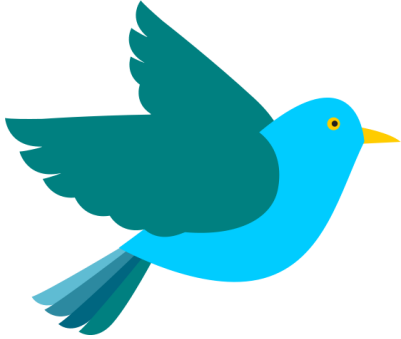
Hangsúlyozta, hogy romantikusnak tartja magát, akit vonzanak a végletek: igen-nem, sötét-világos, isten-ördög.

"Egyre inkább vállalom, pedig ma nem divat a romantika, ez az egyébként nagyon következetes és hiteles eszmerendszer, de ha az ember Weöres Sándort, William Blake-et olvas vagy akár Nemes Nagy Ágnesét, akiről nem mondanánk, hogy romantikus, pedig az, vagy Jékely Zoltánt, akinek szintén ajánlottam egy versem a kötetben, azt gondolom, nem érdekel, én ezt a hagyományt akarom folytatni, nem izgat a korszerűség szikársága. Néha szeretnék persze váltani, ezért írok sok gyerekkönyvet – nemrég jelent meg a Tükörrobot című kötetem –, ezért írok drámát, prózát, ezért lépek fel zenészekkel, dolgozom esszén és tanulmányon, de a verseimet mindig ez a szemléletmód határozza meg" – mondta.

(forrás: MTI)

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Mózes Huba



TAVASZ ELÉ

Cinkék szállnak

Ablakon át
cinkék árnya
vetül fények
ágrajzára.

Nagy a nyüzsgés,
sürgés-forgás,
téli fagyban
nyár-zsibongás.



Fény szítál

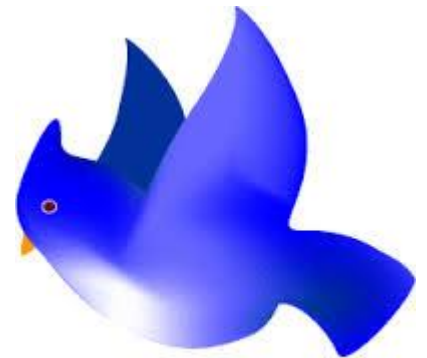
Havas ágon ül a köd,
ne húzd be a függönyöd.
Magasból már fény szítál,
felderül a téli táj.

Csipkebokor

Ki-bejár a szellő,
ilyen ez a szálló.
Madarak is ki-bejárnak,
örülnek a szállodának.

Rügy és virág

Sarjadó fű zöldje felett
piros-fehér az ág.
Szél lengeti, így zengeti
az újulás dalát.



Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A Bornemisza Péter Társaság következő, májusi előadásának meghívottjai **Rekita Rozália** és **Jancsó Miklós** színészházaspár: *"Menni vagy maradni"* -- szavaló est Áprily Lajos és Reményik Sándor verseiből.

2015. május 10.-én, vasárnap, d.u. 17:30 órákor. Hely: Bécs, Capistrangasse 2/15.

KIÁLLÍTÁSOK

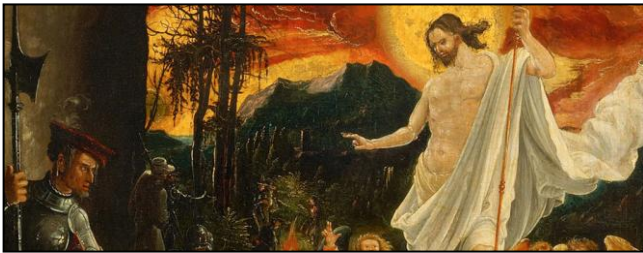
TÖBB FÉNY! A fényben való lét. (2015. április 13 – augusztus 23)



Elsőként valósul meg Magyarországon az **Új Budapest Galériában** (1093 Budapest, Fővám tér 11–12. (Bálna)) e nagyszabású fényművészeti kiállítás, mely ezúttal a totális befogadói élményt nyújtó fénykörnyezeteket vonultatja fel a magyar vonatkozású terméskből. A kiállítás a hazai művészek ilyen irányú, a világtrendhez kapcsolódó és a nemzetközi képzőművészeti színtéren is helytálló kísérleteit mutatja be. A mesterséges fényt alkalmazó műveken túl azonban gondolatkörét olyan irányban is kinyitja, ahol az alkotások fölteszik a kérdést: „Mit jelent számunkra a fényben való lét?”

www.budapestgaleria.hu/uj/

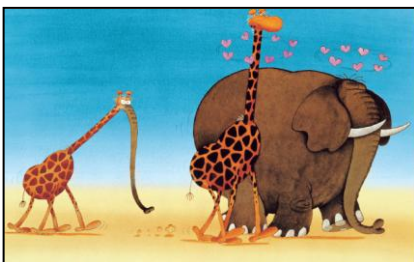
FANTASZTIKUS VILÁGOK Bécsben



Március 17. és június 14.-e között tekinthető meg a **bécsi Szépművészeti múzeumban** (Kunsthistorisches Museum Wien) a *Fantastische Welten (Fantasztikus világok)* című festészeti kiállítás, amely azt a talán kevésbé ismert, de annál meglepőbb és izgalmasabb festészeti áramlatot mutatja be, amely a 15. és 16. század fordulóján mai fogalmaink szerint expresszionista elemekkel dolgozott.

Ennek az úgynevezett Donauschule iskolának a

kiemelkedő alakja Albrecht Altdorfer (1480 - 1538) és Wolf Huber (1485 - 1553) volt, de hozzájuk tartozott az a rejtélyes mester is, akít ma Monogrammist IP vagy Meister IP néven ismerünk. A "Dunaiskolát" nem oktatási intézményként kell értelmezni, hanem inkább a mesterek földrajzi elhelyezésére vonatkozik, ők ugyanis a mai Bajorország és Ausztria északi területein, a Duna mentén alkottak. www.khm.at



MORDILLO Kremsben

A világhírű Guillermo Mordillo, 83 éves argentin karikaturista munkáiból nyílt kiállítás a **kremsi Karikatúramúzeumban** (Karikaturmuseum Krems, Steiner Landstrasse 3a, A-3500 Krems-Stein, elérhető a 02732-908020 telefonszámon). A jellegzetes, humoros "krumpliorrú" figurák és egyszerű, de alapjában véve mégis filozófikus sztorik kitalálójának tárlata az idén november 11-ig tekinthető meg. www.karikaturmuseum.at

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT58110000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW